

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 10 juli 1996 *

I mål T-482/93,

Martin Weber och Maria Weber, Hemau (Tyskland),

Martin Weber GdB, ett bolag enligt tysk rätt, Hemau,

företrädna av advokaten Hartwig Schneider, München, Pacellistraße 8,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Ulrich Wölker och Claudia Schmidt, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EEG) nr 525/93 av den 8 mars 1993 om fastställande av slutliga regionala referensbelopp för producenter av sojabönor, raps-, rybs- och solrosfrö för regleringsåret 1992/93 (EGT nr L 56, s. 18 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av avdelningsordföranden H. Kirschner samt domarna B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos och A. Potocki,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 13 mars 1996,

följande

Dom

Bakgrund och tillämpliga bestämmelser

- 1 Sökanden Martin Weber GdB R är ett civilrättsligt bolag ("Gesellschaft des bürgerlichen Rechts"), som har bildats i enlighet med tysk rätt och som leds av de enda

bolagsmännen Martin och Maria Weber. Bolaget driver ett jordbruk om 42 hektar i Bayern där det bland annat odlas raps.

Stödsystemet för oljeväxter

- 2 I rådets förordning (EEG) nr 3766/91 av den 12 december 1991 om införande av ett stödsystem för producenter av sojabönor, raps-, rybs- och solrosfrö (EGT nr L 356, s. 17, nedan kallad förordning nr 3766/91 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]) infördes ett system som grundar sig på principen om direkt kompensationsbetalning till producenter med ett bestämt belopp per hektar som varierar beroende på genomsnittsavkastningen i olika regioner inom gemenskapen. Tillämpningsföreskrifter till systemet fastställdes i kommissionens förordning (EEG) nr 615/92 av den 10 mars 1992 om tillämpningsföreskrifter till stödsystemet för producenter av sojabönor, raps-, rybs- och solrosfrö (EGT nr L 67, s. 11, nedan kallad förordning nr 615/92 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]).

- 3 I artikel 3.1 i förordning nr 3766/91 anges att: "Ett prognostiserat referenspris för oljeväxter fastställs till 163 ecu per ton". Enligt kommissionen motsvarar detta pris en uppskattning av det förväntade medelfristiga referenspriset på oljeväxter på en stabiliserad världsmarknad.

- 4 I artikel 3.2 i samma förordning anges att: "Ett referensbelopp för gemenskapen fastställs för oljeväxter till 384 ecu per hektar". Enligt kommissionen är det beloppet ett fiktivt värde som motsvarar det förväntade genomsnittliga belopp som skall betalas som kompensation per hektar inom gemenskapen.

- 5 Det belopp som skall betalas som kompensation till producenterna fastställs i två skeden.
- 6 I ett första skede fastställer kommissionen med tillämpning av artikel 3.3 i förordning nr 3766/91 för varje produktionsregion som har upprättats i enlighet med artikel 2 i samma förordning ett "prognostiserat regionalt referensbelopp", med beaktande av förhållandet mellan genomsnittsavkastningen för spannmål eller för oljeväxter inom gemenskapen och motsvarande genomsnittsavkastning inom ifrågavarande region.
- 7 I ett andra skede skall kommissionen med stöd av det förfarande i "förvaltningskommittén" som har fastställts i artikel 38 i rådets förordning nr 136/66/EEG av den 22 september 1966 om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter (EGT nr L 172, 1966, s. 3025, nedan kallad förordning nr 136/66) och i enlighet med artikel 3.4 i förordning nr 3766/91 före den 30 januari varje regleringsår fastställa ett "slutligt regionalt referensbelopp".
- 8 Enligt den sistnämnda bestämmelsen skall:

"kommissionen ... fastställa ett slutligt regionalt referensbelopp baserat på det konstaterade referenspriset för oljeväxter. Detta belopp skall beräknas genom att det prognostiserade referenspriset ersätts med det konstaterade referenspriset. Prisvariationer inom 8 procent av det prognostiserade referenspriset skall inte beaktas".

- 9 Härav följer att om det referenspris som har bestämts i enlighet med artikel 3.4 i förordning nr 3766/91 varierar med mer än 8 procent i förhållande till det prognostiserade referenspriset, skall det slutliga regionala referensbeloppet fastställas genom att det prognostiserade regionala referensbeloppet justeras i proportion till den ifrågavarande variationen. Dessutom skall i enlighet med artikel 6.2 i förordning nr 3766/91 det slutliga regionala referensbeloppet nedsättas om det visar sig att den areal som avsatts för odling av ifrågavarande gröda överstiger den maximala garantiareal som fastställs i artikel 6.1.

- 10 Enligt artikel 4.1 i förordning nr 3766/91 har endast producenter inom gemenskapen som sår och har för avsikt att skörda de produkter som nämns i artikel 1 i samma förordning rätt att ansöka om att omfattas av ett regionalt system med direkt betalning. Producenten skall, för att enligt artikel 4.2 erhålla rätt till betalning, senast vid det datum som har fastställts för ifrågavarande region ha sått fröna och ingivit en ansökan. I artikel 4.3 anges att ansökningar endast kan inges för åkermark som har odlats under perioden 1989/90 — 1990/91.
- 11 Direkt betalning beviljas endast för arealer som uppfyller villkoren i artikel 3.1 i förordning nr 615/92. Ansökningarna skall innehålla de uppgifter och förklaringar som fordras enligt artikel 3.2 och bilaga II till samma förordning.
- 12 I artikel 4.5 i förordning nr 3766/91 anges att producenter som inkommer med en ansökan har rätt till en förskottsbetalning på högst 50 procent av det prognostiserade regionala referensbeloppet och att medlemsstaterna skall genomföra de kontroller som är nödvändiga för att säkerställa att förskottet är berättigat.
- 13 I artikel 5 i förordning nr 615/92 anges att producenten endast skall beviljas slutlig betalning, då en skördeförklaring med åtminstone de minimiuppgifter som anges i bilaga III till förordningen har lämnats till den behöriga myndigheten inom en viss tid.
- 14 I artikel 8 i samma förordning föreskrivs att medlemsstaterna skall verkställa de slutliga betalningarna till producenter som har rätt därtill senast 60 dagar efter det att de slutliga regionala referensbeloppen har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Regleringsåret 1992/93

- 15 På grund av de förseningar som genomförandet av det nya systemet medförde fick medlemsstaterna enligt kommissionens förordning (EEG) nr 1405/92 av den 27 maj 1992 om fastställande av storleken på förskott till producenter av sojabönor och raps-, rybs- och solrosfrö för regleringsåret 1992/93 (EGT nr L 146, s. 56 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]) rätt att ge producenterna förskott som uppgick till 50 procent av det prognostiserade regionala referensbeloppet beräknat utifrån de uppgifter som medlemsstaterna hade lämnat kommissionen tillsammans med sina regionaliseringsplaner.

- 16 Den 24 maj 1992 ingav Martin Weber GdB R med stöd av artikel 4.2 i förordning nr 3766/91 och artikel 3 i förordning nr 615/92 en ansökan undertecknad av Martin Weber till de behöriga nationella myndigheterna för att erhålla direkt betalning för regleringsåret 1992/93.

- 17 Den 23 augusti 1992 sände Martin Weber GdB R sin skördeförklaring enligt artikel 5 i förordning nr 615/92 till de behöriga nationella myndigheterna undertecknad av Martin Weber. Av förklaringen framgår att Martin Weber GdB R hade odlat 6,37 hektar raps och skördat 27,4 ton. Det konstateras även att efter att rapsen hade tvättats och torkats hade ett slutligt nettopris erhållits om 263,10 DM per ton, det vill säga 111,76 ecu per ton.

- 18 Genom beslut av den 23 september 1992 beviljade Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg (myndighet i Regensburg för jordbruk och odling av mark) Martin Weber GdB R ett förskott på 3 879,65 DM (1 648,11 ecu) i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 3766/91 och artikel 4 i förordning nr 615/92.

- 19 Den 5 mars 1993 antog kommissionen förordning (EEG) nr 515/93 om fastställande av prognostiserade regionala referensbelopp för producenter av sojaböner, raps-, rybs- och solrosfrö för regleringsåret 1992/93 (EGT nr L 55, s. 43, nedan kallad förordning nr 515/93 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]). Det prognostiserade regionala referensbeloppet för Bayern fastställdes till 517,42 ecu per hektar (1 218,10 DM per hektar).
- 20 Den 8 mars 1993 antog kommissionen förordning (EEG) nr 525/93 om fastställande av slutliga regionala referensbelopp för producenter av sojaböner, raps-, rybs- och solrosfrö för regleringsåret 1992/93 (EGT nr L 56, s. 18, nedan kallad den omtvistade förordningen [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]). Av bilaga II till den omtvistade förordningen framgår att även det slutliga regionala referensbeloppet för Bayern fastställdes till 517,42 ecu per hektar (1 218,10 DM per hektar).
- 21 I bilaga I till den omtvistade förordningen lämnas en kort beskrivning av hur de slutliga regionala referensbeloppen har beräknats. Där anges följande:

”Det har för varje slags oljeväxtfrö bestämts ett konstaterat referenspris, vilket representerar det genomsnittspris som har registrerats på världsmarknaden under regleringsåret 1992/93.

Dessa konstaterade referenspriser har beräknats på grundval av noterade och faktiska transaktionspriser, beräknat för Rotterdam, för bulkklaster av oljeväxtfrön som levererats till representativa hamnområden. Gällande priser och noteringar

registrerades under perioden juli månad 1992 till januari månad 1993. Där det var möjligt togs det hänsyn till både en löpande månads leveranspriser och terminsleveranspriserna.

De konstaterade referenspriserna är av en sådan storlek att det inte är nödvändigt att ändra de prognostiserade regionala referensbeloppen enligt artikel 3.4 i förordning (EEG) nr 3766/91.

Det har nyligen gjorts en uppskattning av stödberättigade arealer med oljeväxter.

Dessa arealer är av en sådan storlek att det inte är nödvändigt att ändra de prognostiserade referensbeloppen enligt artikel 6.2 i förordning (EEG) nr 3766/91.

De slutliga regionala referensbeloppen för regleringsåret 1992/93 är lika stora som de prognostiserade regionala referensbeloppen och återges i bilaga II.”

- 22 Genom beslut av den 28 april 1993 beviljade Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg Martin Weber GdB en total direkt betalning för den odlade arealen som motsvarade det slutliga regionala referensbeloppet, såsom detta hade bestämts för Bayern, nämligen en summa på:

$$1\,218,10\text{ DM (517,42 ecu)} \times 6,37 = 7\,759,29\text{ DM (3\,296,22 ecu)}.$$

- 23 Med beaktande av det förskott om 3 879,65 DM som redan hade utbetalats, fastställde Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg att restlikviden uppgick till 3 879,64 DM.
- 24 Martin Weber GdbR klagade på beslutet inom den frist som föreskrivs i nationell rätt. Bolaget begärde att Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg inte skulle avgöra denna talan så länge som förevarande talan handläggs vid gemenskapsdomstolarna. Talan vid den nationella domstolen har därför för närvarande förklarats vilande.

Förfarandet

- 25 Martin Weber GdbR har genom en ansökan som inkom till domstolens kansli den 11 maj 1993, registrerad under målnummer C-273/93, väckt förevarande talan. Ansökan åtföljdes av en fullmakt undertecknad av de båda bolagsmännen Martin och Maria Weber.
- 26 Genom en separat rättsakt, vilken inkom den 28 maj 1993, har kommissionen framställt en invändning om rättegångshinder genom att dels göra gällande att Martin Weber GdbR inte har talerätt och dels att den omtvistade förordningen inte "personligen berör" sökanden i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget.
- 27 I enlighet med rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av

Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 144, s. 21), överlämnade domstolen genom beslut av den 27 september 1993 målet till förstainstansrätten. Förstainstansrätten registrerade målet under målnummer T-482/93.

- 28 Genom beslut av den 30 mars 1994 rättade förstainstansrätten (första avdelningen) provisoriskt beteckningen på sökanden genom att lägga till bolagsmännen Martin och Maria Weber, vilka även är att anse som sökanden i egenskap av fysiska personer. Förstainstansrätten förenade sedan invändningen om rättegångshinder med talan i sak. Vidare anmodade förstainstansrätten Martin Weber GdB och makarna Weber (nedan kallade sökandena) att inkomma med den ansökan och förklaring som hade lämnats till de nationella myndigheterna för att de skulle erhålla ifrågasvarande direkta betalning.
- 29 Genom beslut av förstainstansrätten av den 19 september 1995 knöts referenten till förstainstansrättens andra avdelningen (i utökad sammansättning), som följaktligen tilldelades målet.
- 30 Mot bakgrund av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning. Inom ramen för de åtgärder för processledning som föreskrivs i artikel 64 i rättegångsreglerna anmodades dock svaranden att skriftligen besvara vissa frågor och att inkomma med vissa dokument som avsåg beräkningen av "referenspriset" enligt artikel 3.4 i förordning nr 3766/91 och bilaga I till den omtvistade förordningen. Svaranden inkom med sitt svar den 20 februari 1996.
- 31 Parterna har hållit muntliga framställningar och svarat på förstainstansrättens muntliga frågor vid det offentliga sammanträdet den 13 mars 1996.

Parternas yrkanden

32 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen vad beträffar de slutliga regionala referensbeloppen för producenter av sojabönor, raps-, rybs- och solrosfrö för regleringsåret 1992/93,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

33 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan på grund av rättegångshinder eller i andra hand ogilla talan för att den saknar grund,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Parternas grunder och argument

34 Sökandena har anfört två grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring. Den första grundar sig på artikel 190 i fördraget och avser otillräcklig motivering av förordningen. Den andra avser åsidosättande av den gemenskapsrättsliga principen om förbud mot godtyckliga rättsakter. Sökandena har i huvudsak gjort gällande att de fick för litet i direkt betalning på grund av att kommissionen beräknade "referenspriset" enligt artikel 3.4 i förordning nr 3766/91 godtyckligt. Syftet med detta var att priset inte skulle understiga det prognostiserade referenspriset på 163 ecu per ton som har fastställts i artikel 3.1 i samma förordning med mer än 8

procent och således slippa en ökning av direkta betalningar till producenter. Den omtvistade förordningen överensstämde inte alls med de faktiska marknadsvillkoren under den aktuella perioden. Kommissionen har felaktigt, i strid med artikel 3.4 i förordning nr 3766/91, beaktat priser som avser månaderna februari och mars 1993. Den har även felaktigt till det konstaterade priset för transport till Hamburg lagt beräknade kostnader för transport till Rotterdam. Vid det muntliga förfarandet har sökandena till stöd för detta åberopat beräkningar som kommissionen har inkommit med till förstainstansrätten (se punkt 30 ovan).

- 35 Kommissionen har i första hand gjort gällande att talan skall avvisas på grund av rättegångshinder och i andra hand ogillas för att den saknar grund.

Talans upptagande till sakprövning

- 36 Svaranden har anfört två grunder för att talan skall avvisas. För det första saknar sökanden Martin Weber GdB R talerätt. För det andra berör den omtvistade förordningen inte Martin Weber GdB R personligen i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget.

Grunden om att Martin Weber GdB R saknar talerätt

Parternas argument

- 37 Svaranden har gjort gällande att Martin Weber GdB R, ett civilrättsligt bolag bildat enligt § 705 och följande i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyska civillagen), enligt tysk rätt saknar rättskapacitet och därför enligt bestämmelserna i § 50 i Zivilprozessordnung (tyska civilrättsliga rättegångsregler) inte kan föra talan. Även om begreppet juridiska personer som förekommer i artikel 173 andra stycket i

fördraget inte nödvändigtvis sammanfaller med de begrepp som förekommer i olika rättsordningar i medlemsstaterna (domstolens dom av den 28 oktober 1982, *Groupement des agences de voyages mot kommissionen*, 135/81, Rec. s. 3799, punkt 10), uppfyller Martin Weber GdbR inte de krav på självständighet och ansvar som är avgörande för om någon har talerätt vid gemenskapsdomstolarna (se domstolens beslut av den 14 november 1963, *Lassalle mot parlamentet*, 15/63, Rec. 1964 s. 97, 100, samt domstolens dom av den 8 oktober 1974, *Syndicat général du personnel mot kommissionen*, 18/74, Rec. s. 933, punkt 7). Enligt svaranden skulle förevarande talan således ha väckts av makarna Weber i stället för Martin Weber GdbR.

- 38 Sökandena har medgivit att det civilrättsliga bolaget Martin Weber GdbR inte är någon juridisk person, men har gjort gällande att det framgår av bolagsordningen att det besitter nödvändig "självständighet och ansvar" som krävs enligt domstolens rättspraxis. Martin Weber GdbR har följaktligen talerätt vid gemenskapsdomstolarna.
- 39 I andra hand har makarna Weber begärt att de skall betraktas som sökandena i målet. De har betonat att de undertecknade den fullmakt som bifogades till ansökan, enligt vilken bolaget gavs rätt att väcka talan, och att de är de enda bolagsmännen i Martin Weber GdbR.

Förstainstansrättens bedömning

- 40 Av andra sidan i ansökan samt av bolagsordningen för Martin Weber GdbR, vilken är bifogad till denna, framgår att endast makarna Martin Weber och Maria Weber är bolagsmän i bolaget och företräder detta. Dessutom har Martin och Maria Weber undertecknat den till ansökan bifogade fullmakten för den advokat som har väckt talan. Under dessa omständigheter skall den ansökan varigenom talan väcktes tolkas som att talan även väcktes av Martin och Maria Weber, och inte enbart av Martin Weber GdbR.

- 41 Då det rör sig om en och samma talan, finns det inte längre anledning att pröva om Martin Weber GdB R har talerätt vid gemenskapsdomstolarna (se förstainstansrätts dom av den 14 september 1995, Antillean Rice Mills m. fl. mot kommissionen, T-480/93 och T-483/93, REG s. II-2305, punkt 79).
- 42 Den första grunden om avvisning skall därför förkastas.

Grunden om att sökandena inte personligen berörs av den omtvistade förordningen

Parternas argument

- 43 Svaranden har erinrat om att ekonomiska aktörer endast kan beröras personligen av en förordning om den senare berör dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och härigenom försätter dem i en ställning motsvarande den som gäller för den person som ett beslut är riktat till (domstolens domar av den 15 juli 1963, Plaumann mot kommissionen, 25/62, Rec. s. 197, och av den 16 maj 1991, Extramet Industrie mot rådet, C-358/89, Rec. s. I-2501). Martin Weber GdB R är endast en producent av oljeväxter bland andra och skiljer sig inte på något sätt från andra företag av detta slag. Sökandena har ett rättsligt skydd vid behöriga tyska domstolar, vilka vid behov kan anhängiggöra en talan vid domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget.
- 44 För övrigt kan den normativa beskaffenheten av en rättsakt inte ifrågasättas på grund av att det är möjligt att fastställa hur många rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning eller till och med identifiera dessa, så länge som denna tillämpning sker på grundval av objektiva rättsliga eller faktiska förhållanden som i rättsakten definieras med avseende på rättsaktens syfte (domstolens domar av den 16 mars 1978, UNICME mot rådet, 123/77, Rec. s. 845, av den 24 februari 1987, Deutz und Geldermann mot rådet, 26/86, Rec. s. 941, och

av den 18 maj 1994, Codorniu mot rådet, C-309/89, Rec. s. I-1853; domstolens beslut av den 24 maj 1993, C-131/92, Arnaud m. fl. mot rådet, Rec. s. I-2573).

- 45 I den omtvistade förordningen fastställs det slutliga regionala referensbeloppet i förhållande till objektiva kriterier som föreskrivs i förordning nr 3766/91, särskilt i artikel 4, och som är tillämpliga på alla producenter som kan åtnjuta stöd, utan beaktande av de enskilda förutsättningarna för personer som har ansökt om stöd. Dessutom utgör förordningarna nr 3766/91, nr 515/93 och nr 525/93 tillsammans en normativ enhet.
- 46 Det var endast på grund av att fastställandet av det slutliga stödet skulle ligga så nära det reella marknadsläget som möjligt som det var nödvändigt att fastställa de slutliga regionala referensbeloppen vid en tidpunkt när samtliga stödmottagare hade bestämts. I mål där domstolen har tillerkänt någon ett personligt intresse av att föra talan med anledning av att de berörda sökandena tillhörde en "sluten krets", hade ifrågavarande förordningar just inneburit ett ingrepp i fastställda rättslägen vilka, till skillnad från det aktuella målet, redan hade reglerats slutgiltigt och inte enbart tillfälligt. I förevarande mål var det slutliga stödbeloppet inte känt förrän efter det att de regionala referensbeloppen hade fastställts slutligt.
- 47 Den rättelse som föreskrivs i artikel 6.2 i förordning nr 3766/91 (se punkt 9 ovan), stärker inte sökandenas argument, eftersom den maximala garantiarealen inte fastställs av producenten utan på gemenskapsnivå och nedsättningen gäller oberoende av om man vet vilken producent som är ansvarig för överskridandet.
- 48 I andra hand har svaranden gjort gällande att sökandena inte personligen berörs av det slutliga regionala referensbelopp som har fastställts för Bayern.

- 49 Sökandena har gjort gällande att kommissionen på grund av felaktig rättstillämpning och genom godtyckliga rättsakter (se punkt 34 ovan), fastställde de slutliga regionala referensbelopp som anges i den omtvistade förordningen till en för låg nivå, vilket innebär att den direkta betalning som de var berättigade till nedsattes på ett rättsstridigt sätt. Den omtvistade förordningen berör därför sökandena direkt och personligen.
- 50 En person är för det första personligen berörd då den bestridda åtgärden avser en bestämd begäran som redan har framställts och då kretsen av berörda personer inte kan utvidgas efter det att åtgärden har vidtagits (domstolens domar av den 1 juli 1965, Töpfer m. fl. mot kommissionen, 106/63 och 107/63, Rec. s. 525, och av den 31 mars 1977, Exportation des sucres mot kommissionen, 88/76, Rec. s. 709), och för det andra då det finns ett orsakssamband mellan möjligheten att bestämma karaktären av den berörda personen och åtgärden (generaladvokat Mancinis förslag till avgörande av domstolens dom av den 23 april 1986, Les Verts mot parlamentet, 294/83, Rec. s. 1339, 1341). Det finns således en mängd enskilda beslut som skenbart har fattats med stöd av en förordning (domstolens dom av den 13 maj 1971, International Fruit Company m. fl. mot kommissionen, 41/70, 42/70, 43/70 och 44/70, Rec. s. 411, punkt 21).
- 51 Detta är fallet i förevarande mål, eftersom producenten enligt artikel 4.2 i förordning nr 3766/91 senast vid den tidpunkt som har fastställts för regionen i fråga skall ha sått fröna och inkommit med en ansökan för att vara berättigad till stöd för regleringsåret 1992/93. Det är enbart i den omtvistade förordningen som det förhållandet regleras att sådana ansökningar redan tidigare har lämnats. Kommissionen kan således innan åtgärden vidtas bestämma vilka personer som berörs och kretsen av berörda personer kan sedan inte utvidgas. Det finns också ett direkt orsakssamband mellan möjligheten att bestämma mottagarna och åtgärden i fråga.
- 52 Redan i och med inlämnandet av deras ansökan hade sökandena uppnått ett fastställt rättsläge, det har ingen rättslig betydelse att ett stort antal andra producenter av oljeväxter samtidigt hade uppnått detta rättsläge. Det är även utan betydelse

varför ifrågavarande regionala referensbelopp inte bestämdes förrän efter det att olika producenter, däribland sökandena, hade inkommit med ansökningar.

- 53 På samma sätt beaktas i den omtvistade förordningen hur producenterna av oljeväxter handlar, genom att det i artikel 6.2 i förordning nr 3766/91 föreskrivs att de inte får överskrida den maximala garantiarealen.
- 54 Slutligen är det argument som svaranden har anfört i andra hand, att sökandena endast berörs personligen av det slutliga regionala referensbelopp som fastställs för Bayern, ogrundat, eftersom de olika regionala referensbeloppen beräknas på grundval av samma slutliga referenspris som har ifrågasatts i detta mål.

Förstainstansrättens bedömning

- 55 Enligt artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget, numera artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget, är frågan om en talan om ogiltigförklaring av en förordning som har väckts av en fysisk eller juridisk person kan upptas till sakprövning beroende av att den bestridda förordningen i realiteten är ett beslut som direkt och personligen berör sökanden (se exempelvis ovannämnda dom i målet Codorniu mot rådet, punkt 17). Kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän räckvidd eller inte (se domstolens beslut av den 23 november 1995, Asocarne mot rådet, C-10/95 P, REG s. I-4149, punkt 28, och av den 24 april 1996, CNPAAP mot rådet, C-87/95 P, REG s. I-2003, punkt 33). En rättsakt har en allmän räckvidd om den äger tillämpning på objektiva fastställda situationer och om den ger rättsverkningar i förhållande till abstrakt angivna personer (se exempelvis beslut av den 28 mars 1996, Kik mot rådet, C-270/95 P, REG s. I-1987, punkt 10).

- 56 Det är ändå inte uteslutet att en bestämmelse som genom sin beskaffenhet och räckvidd har en allmän karaktär personligen kan beröra en fysisk eller juridisk person, då denne berörs på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för personen eller på grund av en faktisk situation som skiljer personen från alla andra personer och härigenom försätter denne i en ställning motsvarande den som gäller för den person som ett beslut är riktat till (se exempelvis ovannämnda domar i målet Plaumann mot kommissionen, s. 223, och i målet Codorniu mot rådet, punkt 19—20, samt det ovannämnda beslutet i målet Asocarne mot rådet, punkt 43).
- 57 I förevarande fall fastställs i den omtvistade förordningen de slutliga regionala referensbeloppen för regleringsåret 1992/93 för samtliga regioner och berörda producenter av oljeväxter inom gemenskapen, i enlighet med artikel 3.4 och 3.5 i förordning nr 3766/91. Dessa slutliga regionala referensbelopp fastställs i förhållande till tre omständigheter, nämligen de prognostiserade regionala referensbeloppen enligt artikel 3.3 i förordning nr 3766/91, "referenspriset" enligt artikel 3.4 i samma förordning och vid behov om den maximala garantiarealen enligt artikel 6.1 och 6.2 i samma förordning överskrids.
- 58 Varje omständighet bestäms på grundval av allmänna och abstrakta förhållanden, utan beaktande av enskilda producenters situation, såsom sökandenas.
- 59 Vad först beträffar de prognostiserade regionala referensbeloppen, vilka ersätts av de slutliga regionala referensbeloppen, beräknas de med beaktande av dels gemenskapens referensbelopp som i artikel 3.2 i förordning nr 3766/91 har fastställts till 384 ecu per hektar, dels ifrågavarande produkters genomsnittsvkastning inom gemenskapen och inom ifrågavarande region i enlighet med artikel 3.3 i den förordningen (se punkterna 4 och 6 ovan). De prognostiserade regionala referensbeloppen avser således inte enskilda producenters situation.

- 60 Vad sedan beträffar "referenspriset" enligt artikel 3.4 i förordning nr 3766/91, vilket används vid beräkningen av det slutliga referensbeloppet, fastställs detta för hela gemenskapen på grundval av de priser som faktiskt har konstaterats på gemenskapsmarknaden under regleringsåret i fråga. Av handlingarna i målet framgår att i detta fall grundade sig de marknadspriser som kommissionen beaktade på upplysningar som myndigheter i medlemsstaterna hade lämnat och som avsåg grossistpriser eller priser "fritt oljehandlaren" som har noterats för olika oljeväxter i vissa hamnområden inom gemenskapen under regleringsåret 1992/93, utan någon hänvisning till enskilda transaktioner eller enskilda producenters situation, såsom sökandenas.
- 61 Vad slutligen beträffar en eventuell nedsättning av de slutliga referensbeloppen enligt artikel 6.2 i förordning nr 3766/91 för det fall att den maximala garantiarealen har överskridits, bör det erinras om att den maximala garantiarealen är fastställd på gemenskapsnivå och att eventuella överskridanden beräknas på samma gemenskapsrättsliga grundval. Tvärt emot vad sökandena har påstått gäller den föreskrivna nedsättningen således objektivt alla berörda producenter inom gemenskapen, oberoende av enskilda producenters situation.
- 62 Härav följer att den omtvistade förordningen skall anses som en rättsakt med allmän räckvidd, vilken allmänt och abstrakt avser berörda producenter. Detsamma gäller det slutliga regionala referensbeloppet om 517 ecu per hektar som har fastställts för Bayern.
- 63 Vad beträffar argumentet att sökandena skulle beröras personligen av den omtvistade förordningen på grund av att de tillhör en "sluten krets", kan det konstateras att till följd av deras ansökan av den 24 maj 1992, deras skördeförklaring av den 23 augusti 1992 och behöriga myndigheters erkännande av deras rätt till förskottsbetalning av den 23 september 1992 utgjorde sökandena verkligen en del av ett bestämt antal producenter när den omtvistade förordningen antogs, nämligen de

som hade: i) sätt frön för skördeåret 1992/93 i enlighet med de villkor som uppställs, ii) lämnat in en ansökan som innehöll erforderliga uppgifter och förklaringar, iii) lämnat in en skördeförklaring och iv) mottagit ett förskott som uppgick till 50 procent av det prognostiserade regionala referenspriset (se artikel 4 i förordning nr 3766/91 och artiklarna 3, 4, 5 och 6 i förordning nr 615/92).

- 64 Enligt fast rättspraxis från domstolen och förstainstansrätten kan emellertid inte en rättsakts allmänna räckvidd och därmed normativa beskaffenhet sättas i fråga på grund av att det är möjligt att med större eller mindre precision fastställa hur många rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning eller till och med identifiera dessa, så länge som denna tillämpning sker på grundval av objektiva rättsliga eller faktiska förhållanden som definieras genom rättsakter (se exempelvis ovannämnda beslut av domstolen i målet *Asocarne mot rådet*, punkt 30, och i målet *CNPAAP mot rådet*, punkt 34; och förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995, *Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m. fl. mot kommissionen*, T-183/94, Rec. s. II-1941, punkt 48, och däri nämnd rättspraxis).
- 65 Den förutsättningen är dock den som gäller i förevarande fall (se punkt 57—62 ovan). Den "slutna krets" som sökandena har åberopat följer nämligen av själva karaktären av det system som har inrättats genom förordning nr 3766/91 och sökandena berörs endast på samma sätt som alla andra producenter av oljeväxter som befinner sig i samma situation.
- 66 Den rättspraxis som sökandena har åberopat (se punkt 50 ovan) saknar relevans för det aktuella målet. Denna hänför sig nämligen till specifika situationer som antingen avser enskilda ansökningar om importlicenser som har gjorts under en viss kortare period och för bestämda kvantiteter (se ovannämnda domar i målet *Töpfer mot kommissionen*, s. 533, och i målet *International Fruit Company m. fl. mot kommissionen*, punkt 16—22, samt domstolens domar av den 23 november 1971, *Bock mot kommissionen*, 62/70, Rec. s. 897, punkt 10, och av den 6 november 1990, *Weddel mot kommissionen*, C-354/87, Rec. s. I-3847, punkt 20—23; se även för en liknande situation domstolens dom av den 27 november 1984, *Agricola commerciale olio mot kommissionen*, 232/81, Rec. s. 3881) eller bestämda

kategorier av exportcertifikat med i förväg bestämd restitution som har erhållits under en viss period och fortfarande är giltiga fram till ett bestämt datum (se ovan nämnda dom i målet Exportations des sucres mot kommissionen, punkt 9—11, samt domstolens dom av den 18 november 1975, CAM mot kommissionen, 100/74, Rec. s. 1393, punkt 14—19). Det aktuella målet däremot avser en rättsakt med allmän räckvidd som utan urskiljning äger tillämpning på samtliga producenter av oljevaxter inom gemenskapen, utan att det fästs något avseende vid vissa producenters specifika situation och enskilda ansökningars karaktär eller innehåll.

- 67 Sökandena har emellertid också gjort gällande att den omtvistade förordningen har undergrävt det "fastställda rättsläge" som de hade uppnått innan förordningen antogs. Det skall därför kontrolleras om de kan särskiljas i den mening som avses i den ovan nämnda domen i målet Codorniu mot rådet, såsom denna har tolkats av domstolen i de ovan nämnda besluten i målet Asocarne mot rådet och i målet CNPAAP mot rådet, i enlighet med vilka en bestämmelse med allmän räckvidd under vissa omständigheter personligen kan beröra en ekonomisk aktör i den mån den undergräver rättigheter som är specifika för denne.
- 68 Härvid bör det konstateras att innan den omtvistade förordningen antogs kunde sökandena, som hade uppfyllt alla villkor som hade uppställts och redan hade mottagit ett förskott som uppgick till 50 procent av det prognostiserade regionala referenspriset, tro att de av de nationella myndigheterna inom en tidsfrist om 60 dagar från offentliggörandet av de slutliga regionala referensbeloppen (artikel 8 i förordning nr 615/92) skulle få resterande direkta betalning, ökad eller minskad beroende på fallet, i enlighet med artikel 3.4 i förordning nr 3766/91, vid en prisvariation på mer än 8 procent av det konstaterade referenspriset i förhållande till det prognostiserade referenspriset, och vid behov justerad i enlighet med artikel 6.2 i samma förordning om den maximala garantiarealen överskrids.
- 69 Härav framgår dels att sökandena innan den omtvistade förordningen antogs inte hade erhållit någon rätt till direkt betalning av ett bestämt totalbelopp och dels att deras rättsliga ställning inte var annorlunda än för alla andra producenter inom gemenskapen som förordningen avser. Under dessa omständigheter är inte enbart

det faktum att sökandena inlämnat erforderliga ansökningar och förklaringar samt att de redan erhållit ett förskott av sådant slag att det kan fastställas att rättigheter som är specifika för dem har kränkts i sådan grad att de skall betraktas som personligen berörda i den mening som avses i ovannämnda dom i målet Codorniu mot rådet.

- 70 I förevarande mål har nämligen sökandenas rättigheter endast konkretiserats genom de nationella myndigheternas enskilda beslut av den 28 april 1993 att bevilja dem en slutlig betalning med ett bestämt belopp (se punkt 22 ovan). Eftersom sökandena kan bestrida detta beslut vid behörig nationell domstol (se punkt 24 ovan), har den nationella domstolen möjlighet att vid behov anhängiggöra en talan vid domstolen enligt artikel 177 första stycket b i EG-fördraget, och inom ramen för denna är domstolen behörig att uttala sig om giltigheten och tolkningen av rättsakter som har beslutats av gemenskapsinstitutionerna.
- 71 Av vad som har anförts ovan framgår att sökandena inte personligen berörs av den omtvistade förordningen. Talan skall därför avvisas.

Rättegångskostnader

- 72 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta vinnande parts rättegångskostnader, om detta har yrkats. Eftersom sökandena är tappande part skall de förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan avvisas.

2) Sökandena skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.

Kirschner

Vesterdorf

Bellamy

Kalogeropoulos

Potocki

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 juli 1996.

H. Jung

H. Kirschner

Justitiesekreterare

Ordförande